

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

# Λευκή Ντελλιέρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέν είχε φτάσει όμως στην πόρτα και στάθηκε άποτομα. Ένας βαθύς στεναγμός αντήχησε πίσω του και άμέσως κατόπιν ο υπόκωφος κρότος ενός σώματος που σωριάζε-  
τι κάτω.

Ταραγμένος ο Πλεμόν γύρισε τὸ κεφάλι του. Καί εἶδε τότε τὴ Λευκή Ντελλιέρ ξαπλωμένη στὸν τάπητα τοῦ σαλονιοῦ, ἀναίσθητη, χλωμὴ, πελιδνὴ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Φρειδερίκος, χωρὶς νὰ διστάσῃ στιγμὴ ἔτρεξε κοντὰ στὴ Λευκή, τὴν ἄρπαξε στὰ δυνατὰ του μπράτσα καὶ τὴν ἐτοποθέτησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἦταν πολὺ ταραγμένος, πολὺ ἀνήσυχος. Ἡ Λευκὴ δὲν συνερχότανε.

Καὶ τώρα;

Ἔπρεπε νὰ καλέσῃ τὴν μητέρα της;

Χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ καμαριέρα τῆς Λευκῆς μπῆκε μέσα.

— Εἰδοποιήστε τὴν κ. Ντελλιέρ τῆς εἶπε ὁ Φρειδερίκος.

Λίγες στιγμὲς κατόπιν μπῆκε μέσα ἡ μητέρα τῆς Λευκῆς ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Λεοπόλδο Γκιδάλ.

— Τί συμβαίνει, κύριε Πλεμόν; ρώτησε μ' ἀγωνία τὸν Φρειδερίκο.

— Δέν εἶνε τίποτε σοβαρὸ, κυρία, τῆς ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ δεσποινὴς Λευκὴ ἐλιποθύμησε. Ὅταν συνέλθῃ θὰ σὰς ἐξηγήσῃ μόνῃ της τί συνέβη.

Ὁ Πλεμόν ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Προηγούμενως ὅμως γύρισε στὸν Γκιδάλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Φεύγω γιὰ τὴν Τουλώνα, κύριε. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ σὰς δῶ προηγούμενως. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρθετε νὰ με συναντήσετε.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γκιδάλ χλωμιάζοντας.

Ἡ κ. Ντελλιέρ δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβαιναν γύρω της. Ἦταν ἔτοιμη νὰ σκύψῃ καὶ νὰ περιποιηθῇ τὴν κόρη της, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Λευκὴ ἀνοιξε τὰ μάτια της κι' ἄφησε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

— Παιδί μου! τῆς εἶπε τρυφερὰ ἡ μητέρα της. Τί ἔχεις, Λευκή;

— Τίποτε, μαμά. Εἶμαι καλὰ πλέον. Δέν ἔχω τίποτε.

Σηκώθηκε συγχρόνως ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ πλησίασε τὸν Φρειδερίκο.

— Φρειδερίκε! τοῦ εἶπε ἀπλώνοντάς του τὰ χέρια της, Ἄλλὰ ὁ Πλεμόν δὲν τὴν ἐπρόσεξε.

— Χαίρετε, κυρία, εἶπε στὴν κ. Ντελλιέρ καὶ ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα σὰν νὰ τὸν κυνηγούσαν.

\*\*\*

— Τετέλεσται! ψιθύρισε ἀναστενάζοντας μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο ὁ Φρειδερίκος.

Ναί, ὅλα γι' αὐτὸν εἶχαν πειὰ τελειώσει. Τὸ ὠραῖο ἐρωτικό του ὄνειρο εἶχε σβύσει, ἀφοῦ τὸν θάμπωσε γιὰ

κάμποσο καιρὸ με τὴν φεγγοβολή του.

Τετέλεσται!...

Δέν εἶχε πειὰ νὰ ἐλπίζῃ σὲ τίποτε.

Ἡ Λευκὴ δὲν τοῦ ἀνῆκε πλέον.

Τῆς εἶχε φερθῇ ἔτσι πού οὔτε καὶ θὰ μποροῦσε νὰ συμβιασθῇ μαζί της.

— Χαίρε γιὰ τόντα, ἀγάπη μου γλυκειά! ψιθύρισε ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικός, πηγαίνοντας βιαστικὰ πρὸς τὸ σταθμὸ γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Τουλώνα.

— Ναί, ὁ ἔρωτάς του εἶχε καταρρεύσει σ' ἐρείπια. Ἐνας ἀπερίγραπτος πόνος σπάραζε τὴν καρδιά του. Καὶ τὸν πόνου αὐτὸν τὸν διαδέχθηκε σὲ λίγο ἕνα λυσοῦδες μῖσος. Αἰτία τοῦ χωρισμοῦ του ἀπ' τὴ Λευκὴ ἦταν, κατὰ τὴν γνώμη του, ὁ Γκιδάλ. Τὸν ἀστεῖον ἐκεῖνο κομψευμένο ποθοῦσε τώρα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ σκληρὰ. Τοῦ εἶχε πῆ φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τῆς κ. Ντελλιέρ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ συναντηθῇ μαζί του, ξαναγυρίζοντας τὴν ἄλλη μέρα στὶς Κάννες.

Ὁ Γκιδάλ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἀκριβῆς στὸ ραντεβου αὐτό.

Καὶ πράγματι. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φρειδερίκος ἄφησε τὴν Τουλώνα καὶ ξαναγύρισε στὶς Κάννες. Στὸ σταθμὸ τὸν περίμενε ὁ Γκιδάλ.

Ὁ Πλεμόν τὸν χαιρέτησε καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἀκρογιαλιά πού ἦταν ἔρημη τὴν ὥρα αὐτή.

— Ἐκεῖ πέρα, τοῦ εἶπε, μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἤσυχα.

— Ἔστω, κύριε, σὰς ἀκούω, ἀποκρίθηκε ὁ Γκιδάλ, προσπαθώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

Ὁ κομψὸς καὶ κοσμικὸς νεαρὸς κύριος ἦταν ταραγμένος. Φοβόταν..

— Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Πλεμόν μόλις ἔφτασαν στὴν ἀκρογιαλιά, ἡ μέχρι τώρα διαγωγή σας ἦταν τέτοια ὥστε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε ἐξηγήσεις.

— Σὰς ἀρνοῦμαι κάθε ἐξήγησι, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γκιδάλ.

— Θὰ σὰς ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ ἐξηγηθῆτε, τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Φρειδερίκος. Στὴν ὑπόθεσι τῆς μνηστείας μου, κύριε Γκιδάλ, ἐπαίξατε πολὺ ὑποπτο ρόλο. Σὰς τὸ λέω αὐτὸ, ὅχι γιὰτὶ μοῦ πέρασε ἀπλῶς ἀπὸ τὸ νοῦ, ἀλλὰ γιὰτὶ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὶς κρίσεις τοῦ κόσμου, κρίσεις πολὺ δυσμενεῖς γιὰ σῶς. Δέν φερθήκατε τίμια, κ. Γκιδάλ. Ἐκάματε ὅτι μποροῦσατε γιὰ νὰ ἐκθέσετε τὴν δεσποινίδα Λευκὴ. Στὸ χορὸ μεταμφιεσμένων πού δόθηκε στὴ Νίκαια ἡ στάσις σας ἦταν σκανδαλώδης. Φροντίζατε νὰ βρῖσκεστε διαρκῶς πλάι στὴ Λευκὴ, κατὰ τρόπο πού τὴν ἐξέθετε, δεδομένου ὅτι ἡ δεσποινὴς Ντελλιέρ ἦταν ἀρραβωνιασμένη μαζί μου. Ἡ διαγωγή σας γενικῶς ὑπῆρξε ἀχαρακτήριστος. Καὶ τώρα ὑποθέτω ὅτι καταλαβαίνετε πειὰ τί σὰς μένει νὰ κάμετε.

— Ζητᾶτε νὰ μονομαχήσουμε, δέν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ Γκιδάλ.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ζητῶ, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Πλεμόν.



Φροντίζατε νὰ βρῖσκεστε διαρκῶς πλάι στὴ Λευκὴ...

— Πολύ καλά, κύριε Πλεμόν, θά σ'αξ δώσω τήν Ικανοποίησι πού ζητάτε ό είπε ό Γκιδάλ. Σ'αξ ζητώ μόνον δύο ήμερών προθεσμία για νά συνεννοηθώ με τούς φίλους μου, στους όποιους έχω νά έμπιστευθώ κάτι... κάτι πού άφορά τήν τιμή τής δεσποινίδος Ντελλιέρ.

Ό Φρειδερίκος έμεινε κατάπληκτος. "Ό,τι έπραττε ό Λεοπόλδος Γκιδάλ αυτή τή στιγμή ήταν φανερή άτιμία. "Η τελευταία του φράσις ήταν πολύ ύποπτη και διφορούμενη. "Αφηνε νά υποθέση κανείς ένα σωρό πράγματα εις βάρος τής Λευκής Ντελλιέρ.

Ό Φρειδερίκος Πλεμόν έννοιωσε τό αίμα του νά άνεβαίνει στό κεφάλι του. "Έπρεπε νά τιμωρήση τόν αυθάδη εκείνον άμέσως, εκεί, επί τόπου. Σήκωσε τό χέρι του νά τόν χτυπήση αλλά συγκρατήθηκε.

— Πολύ καλά, κύριε, είπε με υπόκωφη φωνή. "Έπρεπε νά σ'αξ τιμωρήσω αυτή τή στιγμή για τά λόγια πού είπατε. Μά έννοια σας, κ. Γκιδάλ. "Αν δέν σ'αξ σκότωσα τώρα θά σ'αξ σκοτώσω μετά δυό-τρεις ήμέρες στό πεδίο τής τιμής!

Γύρισε κατόπιν τις πλάτες του στον Γκιδάλ και έφυγε γρήγορα-γρήγορα προς τό σταθμό για νά γυρίση στην Τουλών.

\*\*\*

Είνε αδύνατον νά φαντασθή κανείς τόν τρόμο του Λεοπόλδου Γκιδάλ.

Δειλός, έννοχος άπέναντι του Πλεμόν, άνανδρος, γελοίος, κατάλαβε καλά ότι ήταν χαμένος. "Ω, δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία ότι ό Πλεμόν θά τόν σκότωνε στη μοιραία εκείνη μονομαχία. Νά τήν αποφυγή δέν ήταν δυνατόν, γιατί θ' άτιμαζότανε. Θεωρούσε πλέον τόν έαυτό του χαμένο.

Τή νύχτα εκείνη δέν μπόρεσε νά κλείσει μάτι. Παράδερνε στό κρεβάτι του. Τρομεροί έφιάλτες τόν έκαναν ν' άγωνιάσει και νά σφαδάζη.

"Εθλεπε διαρκώς μπροστά του τόν Φρειδερίκο Πλεμόν ώπλισμένο, άλλοτε νά του βυθίζη ένα ξίφος στην καρδιά κι' άλλοτε νά του φυτεύη μια σφαίρα στό κρανίο!...

Είχαν περάσει τά μεσάνυχτα και δέν είχε κοιμηθή ακόμα. Ντυμένος καθώς ήταν ξάπλωσε σε μια πολυθρόνα. Τά μάτια του σφάλισαν. Πέντε λεπτά πέρασαν. Κι' άξαφνα τινάχτηκε έντρομος, με τά μάτια γουρλωμένα.

— Βοήθεια! έκραύγασε. Με σκοτώνουν! Αίμα... αίμα!...

"Η όψις του χλώμισε νεκρικά.

"Η φωνή του πνίγηκε.

Και σωριάστηκε κάτω άναίσθητος, θύμα φρικτού έφιάλτου, θύμα τρομακτικής παρακρούσεως.

"Όταν συνήλθε ό Γκιδάλ ήταν πειά μέρα. Με πεταγμένα έξω τά μάτια του από τή φρίκη, κύτταξε τά χέρια του. Δέν υπήρχε σ' αυτά ούτε ίχνος αίματος.

— Παραίσθησις! ψιθύρισε.

Και συμπλήρωσε με φωνή πού έτρεμε:

— Τί βγαίνει, ώστόσο; Θά με σκοτώση ό άθλιος... Θά με σκοτώση! Μου τό δήλωσε...

Τό κεφάλι του πονούσε, τό πρόσωπό του ήταν χλωμό.

— Δυστυχία μου! τραύλισε. Θά πεθάνω από τό φόβο μου!...

\*\*\*

"Όταν έφτασε στην Τουλών ό Φρειδερίκος ήταν ακόμα έξαλλος.

«Σε τί θά με ώφελήση ό θάνατος του Γκιδάλ;» σκεφτό-

ταν. «Μήπως σκοτώνοντάς τον θά κερδίσω ξανά τή Λευκή; "Όχι. Πρέπει νά λείψω κι' ό ίδιος από τόν κόσμο, πρέπει νά ζητήσω τήν ανακούφιση του θανάτου».

Σκέφτηκε ξαφνικά τήν μητέρα του. Τήν άγία εκείνη γυναίκα πού τόν είχε φέρι στο κόσμο, πού τόν είχε μεγαλώσει με τόση στοργή, με τόσα χάδια!

Είχε λοιπόν τό δικαίωμα νά σπαράξη τήν καρδιά τής μητέρας του πεθαίνοντας; "Όχι, όχι. Δέν είχε δικαίωμα νά πεθάνη. Μά του χρειαζόταν κάτι, ένα μέσον, ένας τρόπος για ν' ανακουφήση τόν πόνο του. Ποθούσε νά ριχτή σ' ένα μεγάλο κίνδυνο για νά ξεχάση.

Τή στιγμή αυτή κάποιος χτύπησε τήν πόρτα του δωματίου του.

— Έμπρός, φώναξε ό Πλεμόν.

"Η πόρτα άνοιξε.

"Ήταν ό ύπηρέτης του ξενοδοχείου κρατώντας ένα φάκελλο με τήν σφραγίδα του Ναυαρχείου.

Ό Φρειδερίκος πήρε τό φάκελλο, τόν άνοιξε και διάβασε τό σημείωμα πού βρισκόταν μέσα σ' αυτόν.

Τόν καλούσαν νά πάη στο Ναυαρχείο όπου ό ναύαρχος έπρόκειτο νά του ανακοινώση κάποια έπίσημο διαταγή.

Χωρίς νά χάση καιρό ό Φρειδερίκος έτρεξε στο Ναυαρχείο.

"Η είδησις τήν όποία του είπαν εκεί τόν εύχαρίστησε.

Ό ύπουργός των Ναυτικών διέταξε νά φύγη τό τορπιλλοβόλο 29 για τήν Κίνα και νά ένωθή με τόν στόλο ό όποιος βρισκόταν υπό τις διαταγές του ναύαρχου Κουρμπέτ.

Εύχαριστημένος ό Φρειδερίκος, πέρασε φεύγοντας άπ' τό τηλεγραφείο κι' έστειλε ένα τηλεγράφημα στη μητέρα του.

"Όλα τελείωναν έτσι. Θά έφευγε μακριά από τή Γαλλία. "Η περιπέτειες και οι κίνδυνοι εκεί κάτω στην Κίνα θά τόν έκαναν ίσως νά ξεχάση.

Θά άποκτούσε στο μεταξύ αυτό τή δόξα ή θά εύρισκε τόν θάνατο.

Μά τί τόν ένδιέφερε πλέον;

"Ό έρωτάς του είχε πεθάνει. Δέν έλπίζε πλέον σε τίποτε.

Σκέφθηκε ώστόσο αν θάπρεπε νά γρά-

ψη και ν' άποχαιρετήση τήν κ. Ντελλιέρ και τή Λευκή. Αυτό θά ήταν μια λεπτότης εκ μέρους του.

Στήν αρχή δίστασε.

Μά τέλος κάθησε κι' έγραψε δυό άποχαιρετιστήριες έπιστολές.

"Όταν όμως ήρθε ή στιγμή νά στείλη τις έπιστολές στο ταχυδρομείο και πάλιν έδίστασε.

Τις έρριξε πάνω στο γραφείο του κι' άρχισε νά σκέπτεται. "Έπρεπε νά τελειώνη, νά πάρη μια άπόφασι. "Επρόκειτο έξ' άλλου νά συναντηθή και με τόν Γκιδάλ για τή μονομαχία.

"Η μονομαχία αυτή έπρεπε νά γίνη άφεύκτως. "Ό άχρειος εκείνος έπρεπε νά τιμωρηθή. Είχε πάρει τήν άπόφασι νά τόν σκοτώση. "Ετσι θά έφευγε εύχαριστημένος για τήν Κίνα, για τις μεγάλες περιπέτειες.

Ποιάς ξέρει αν θά ξαναγύριζε πειά άπ' τή μακρινή εκείνη χώρα... Πολλοί Γάλλοι άξιωματικοί είχαν βρή εκεί πέρα τόν θάνατο. Οι Κινέζοι είχαν κατασφάξει πολλούς από αυτούς.

"Ενώ ό Φρειδερίκος έκανε τις σκέψεις αυτές τόν είδοποίησαν πώς τόν ζητούσε κάποια κυρία.

"Η πληροφορία αυτή τόν ξάφνιασε.

Ποιά μπορούσε νά ήταν ή κυρία εκείνη;

"Ανοιξε συγκινημένος την πόρτα και βρέθηκε ξαφνα μπρός στην κ. Ντελλιέρ.

— Κυρία! Σείς; ξεφώνισε.

— Ναί, έγω, Φρειδερίκε, του είπε ή κ. Ντελλιέρ. Ήρθα έτσι ξαφνικά γιατί έχω να σου μιλήσω.

Μπήκαν στο δωμάτιο και κάθησαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

Ο Πλεμόν κρεμόταν από τὰ χείλη της.

Η κ. Ντελλιέρ φαινόταν συγκινημένη και ή συγκίνησίς της αυτή ήταν απόλυτως δικαιολογημένη.

Μετά την αναχώρησι του Πλεμόν από την έπαυλι, ή κ. Ντελλιέρ ζήτησε από την κόρη της να της εξηγήση τί συνέβη.

Μά ή Λευκή δέν της άπαντούσε. "Εκλαιγε μόνον, έκλαιγε άπελπισμένα. Δυνατοί λυγμοί ετάρασσαν τὸ λυγερό της κορμί.

Μά σιγά-σιγά ή λύπη της νέας μετριασθηκε. Καί φανέρωσε τότε στην μητέρα της τί είχε συμβή.

Η κ. Ντελλιέρ κατάλαβε άμέσως πώς τὸ πᾶν έκρεμόταν από την επέμβασί της. Κατάλαβε πώς ή Λευκή αγαπούσε τὸν Πλεμόν, πώς δέν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτόν. Κι' αποφάσισε να διορθώση τὸ κακό. Θα έφενε άμέσως την άλλη μέρα για την Τουλών και θα εξηγείτο μαζί του.

Ενώ έτοιμαζόταν να φύγη την επομένη, έφτασε στην έπαυλι ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ. Ήταν χλωμός και ταραγμένος.

— Τί σὰς συμβαίνει; τὸν ρώτησε ή κ. Ντελλιέρ.

— Κάτι τρομερό, κυρία, της άπάντησε. Κάτι τρομερό!...

Καί χωρίς να διστάση της διηγήθηκε την συνάντησί του με τὸν Πλεμόν και την πληροφόρησε ὅτι έπρόκειτο να μονομαχήσουν.

Η κ. Ντελλιέρ έμάντεψε τὸν τρόπο πού τὸν κατείχε.

— Ήσυχάστε, του είπε. Δέν θα γίνη ή μονομαχία αυτή.

Καί χωρίς να χάση καιρό έφυγε άμέσως για την Τουλών. Είχε δυὸ υποθέσεις να κανονίση τάρρα. Τὸν έρωτα της Λευκής και την υπόθεσι του Γκιδάλ.

\*\*\*

Ο Φρειδερίκος περίμενε ν' αρχίση να του μιλήση ή κ. Ντελλιέρ. Στο τέλος ὅμως δέν κρατήθηκε και της εξήγησε τούς λόγους για τούς ὁποίους διέλυσε τὸν άρραβῶνα του με την Λευκή.

— Δέν τὸ επιθυμοῦσα καθόλου αυτό, κυρία, συνέχισε. Τὸ ὄνειρό μου ήταν να κάμω την κόρη σας σύζυγό μου, να την κάμω ευτυχισμένη. Δυστυχῶς δέν μ' ευνόησε ή τύχη. Όλα έτελείωσαν πλέον.

— "Οχι, δέν έτελείωσαν ὅλα, του άπάντησε ή κ. Ντελλιέρ. Καί γι' αυτό ακριβῶς ήρθα να σὰς συναντήσω. Ναί, Φρειδερίκε, ήρθα για να σὰς άποδώσω την ευτυχία πού έχασατε. Ήρθα για να σὰς πῶ πῶς ή Λευκή σας αγαπά, πῶς δέν έπαψε να σας αγαπᾶ ούτε στιγμή από την ήμέρα πού σας είδε για πρώτη φορά, ήρθα να σας βεβαιώσω ὅτι τὸ ὄνειρό σας δέν διαλύθηκε.

Ο Φρειδερίκος την κύτταζε κατάπληκτος. Δέν πίστευε στ' αυτιά του. Ήσαν αλήθεια λοιπόν ὅλα αυτά; Δέν ὠνειρευότανε;

— Ήρθα ακόμα, συνέχισε ή κ. Ντελλιέρ, για να σὰς παρακαλέσω και για κάτι άλλο...

— Σὰς άκούω, κυρία, είπεν ὁ Πλεμόν βαθεία συγκινημένος.

— Πρόκειται να μονομαχήσετε με τὸν κ. Γκιδάλ;

— Τὸ γνωρίζετε;

— Μαλιστα, Φρειδερίκε, τὸ γνωρίζω και σὰς παρακαλῶ ν' αποφύγετε την μονομαχία αυτή.

— Να την αποφύγω;

— Ναί. Χάριν έμου, χάριν της Λευκής.

— Κυρία!...

— Μην προχωρήσετε. Μή μου πῆτε λέξι. Σὰς έξορκίζω εν ὄνόματι της μητρός σας την ὁποία λατρεύετε, να μη μονομαχήσετε με τὸν Γκιδάλ.

Του μιλοῦσε έχοντας άπλωμένα τὰ χέρια της ίκετευτικά.

Ο Φρειδερίκος της τὰ έσφιξε μέσα στα δικά του και της άποκρίθηκε με συγκίνησι:

— "Εστω, κυρία, δέν θα γίνη ή μονομαχία αυτή πού τόσο σὰς φοβίζει. Ήμπορείτε να ειδιοποιήσετε σχετικῶς τὸν κ. Γκιδάλ. Αλλά τὸν έρωτά μου τὸν θεωρῶ πλέον νεκρὸν, κυρία. Αγαπῶ την Λευκή. Μα εἶνε άργά πλέον. "Ας παντρευτή τὸν κ. Γκιδάλ κι' ἄς προσπαθήση να με ξεχάση, ἄν κι' έγω δέν θα την ξεχάσω ποτέ... ποτέ!

Η κ. Ντελλιέρ έμεινε κατάπληκτη.

— Γιατί μου μιλάτε έτσι; ρώτησε.

— Φεύγω, κυρία. Φεύγω μακριά από τή Γαλλία.

— Φεύγετε είπατε;

Αντι άπαντήσεως ὁ Φρειδερίκος της έδειξε την έγγραφη διαταγή τοῦ ὕπουργείου τῶν Ναυτικῶν να φύγη για την Κίνα.

Η κ. Ντελλιέρ την διάβασε κι' άπόμεινε βουβή από τή συγκίνησί της.

— Βλέπετε; της είπε ὁ Φρειδερίκος. Εἶνε άργά πλέον. Δέν γυρίζη κανείς από μία τέτοια περιπέτεια. Εκεί πού πηγαίνω ὕπάρχει ή δόξα, αλλά και ὁ θάνατος.

Αναστέναξε με πόνον και συνέχισε:

— Χαίρετε, κυρία Ντελλιέρ. Χαίρετῆστε έκ μέρους μου εκείνη την ὁποία λατρεύω. Χαίρετῆστε την και είπέτε της ὅτι μέχρι της

τελευταίας μου πνοῆς στην καρδιά μου και στα χείλη μου θα ὕπαρχη τὸ ὄνομά της.

Η κ. Ντελλιέρ δέν μπόρεσε να κρατηθῆ πλέον. Αγκάλιασε τὸν Φρειδερίκο και τὸν φίλησε στο μέτωπο με θουρκωμένα τὰ μάτια της.

— Σε φιλῶ ὡς μητέρα σου, Φρειδερίκε, του είπε, σε φιλῶ ἐξ ὀνόματος Έ κ ε ί ν η ς. "Οχι, ὄχι, ὅ,τιδήποτε και ἄν σκέπτεσαι δέν σου λέγω: «Καλήν αντίάμωσι, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί!»

\*\*\*

Όταν ή κ. Ντελλιέρ έφυγε, ὁ Φρειδερίκος έκρυσε τὸ πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του και θυθίστηκε σε σκέψεις. Γὰ λόγια της μητέρας της Λευκής τὸν είχαν συγκινήσει βαζύτατα. Τί με τούτο ὅμως; Σε τί μπορούσε να έλπίζη πλέον; Θα γύριζε άρά γε από τὸ μακρινό του ταξίδι;

Την ήμέρα της αναχωρήσεώς του ὁ Φρειδερίκος Πλεμόν ήταν μελαγχολικός. Όταν τὸ πλοίο περνοῦσε από τις Κάννες στάθηκε στη γέφυρα και κύτταζε πρὸς την άκρογιαλιά. Αναζητοῦσε εκεί ανάμεσα στο πλῆθος τὸ συγκεντρωμένο στην άκρογιαλιά μία αγαπημένη σιλουέττα.

Καί την είδε ξαφνικά την σιλουέττα εκείνη. Την είδε μακριά, ανάμεσα στὸν κόσμο, σαν ὀπτασία. Ένα λευκὸ μαντηλάκι άνέμιε πρὸς τὸ μέρος του άποχαιρετῶντας τον.

(Ακολουθεί)



Οι Κινέζοι είχαν κατασφάξει πολλούς Γάλλους αξιωματικούς